

Første Kapitel.

Fra et lille, afrundet Cellerindue i den sydlige Fløj af Klosterbygningen i Sorø Skibne...

Den gamle Alderdomsforfatter bar over den forrige Aler-

Den ærværdige gamle var Særo Grammaticus. Som

Han skrev flittig i sin Bog, men lagde af og til Pen-

Et dybt Sul trængte sig fra Dbingens Brunt, og den

Da aabnedes Døren og tre gejstlige Mænd traadte

At rejse gennem Sjælland uden at holde Særo

Den lille ti Mars Dreng, som fulgte med de gejstlige

„Ser I, Broder Gunner!“ — hvistede Andreas —

„Guds Fred, ærværdige Hr. Broder og Ven!“ sagde

Særo saa sig om med et roligt, men besunderlig høj-

Særo fik nu snart sine Gæster bændte, og hentede fra

maattet tage Sæde i den store Læderhal og de andre paa

Andet Kapitel.

„Sig mig nu først og fremmest, kære Særo!

„Kære Særo!“ — svarede Særo med varme og trøtte

„Kære Særo!“ — svarede Særo med varme og trøtte

„Om sigt tør jeg ikke dømmel!“ — svarede Særo be-

„Det under mig hartad selv!“ — svarede Særo med

„Saa er det da eders Krønike!“ — sagde Broder

Den gode Hr. Andreas, som vel kendte den alminde-

„I Sandhed, ædle Herret!“ — svarede Særo und-

fromme Herres strenge Befaling tjene mig til Undskyld-

„Af eder skal vi lære Bestendighed og Ydmyghed, from-

„I tager dog langt taalmødige og Ydmyghed, from-

„Næste Herre!“ — tog Mester Harpestræng tror mig, maa

Men nu førte Andreas og Broder Gunner den af-

„Men, kære Særo!“ — spurgte Gunner og

„Det under mig hartad selv!“ — svarede Særo med

„Saa er det da eders Krønike!“ — sagde Broder

Den gode Hr. Andreas, som vel kendte den alminde-

„I Sandhed, ædle Herret!“ — svarede Særo und-

„Saa er det da eders Krønike!“ — sagde Broder

Den gode Hr. Andreas, som vel kendte den alminde-

„I Sandhed, ædle Herret!“ — svarede Særo und-